

Stendampen

Installation m. tekstbaseret lydværk (5:00 min.) og tre bronzeafstøbninger af heksekoste fra dunbirk på stålben. Vist på Rundetårn i udstillingen *De Tabte Runesten*. De sorte podier er ikke en del af værket.

2025

I udstillingen *De Tabte Runesten* viste 9 kunstnere værker, som reflekterer over de 9 runesten, som gik tabt i Københavns brand i 1728. Stenene stod ved Rundetårn og man ved ikke hvad der skete med dem. Måske blev de brugt til at genopbygge byen, måske sprak de i pga. de høje temperaturer. Mit værk forholder sig til Avnslev-stenen, som allerede dengang var et fragtemt med kun få runer bevaret. En tekst på vej mod opløsning. I værket fantaserer jeg videre over dette aspekt ved stenen og skaber en science fiction- og folkløse-inspireret fortælling om stenens skæbne under og efter branden: Stenen og dens runer smelter og bliver til en damp, som flyver ud over byen og sætter sig i birke-træerne som en skrift. Denne skrift kan nu læses på de hvide stammer og som viltre heksekoste i kronerne.

Skulpturerne kan ses som reinkarnationer af rune-stenen: I processen med at lave afstøbningerne, måtte heksekostene brænde op for at efterlade en form til den flydende bronze. Denne proces virker passende, som fysisk manifestation af stenedens forvandling i branden.

Stendampen

Installation m. tekstbaseret lydværk (5:00 min.) og tre bronzeafstøbninger af heksekoste fra dunbirk på stålben. Vist på Rundetårn i udstillingen *De Tabte Runesten*. De sorte podier er ikke en del af værket.

2025

Heksekoste kan på afstand ligne viltre fuglereder, men er faktisk galler, som dannes i bl.a. birketræer af svampen *Taphrina Betulina*. Svampen forårsager en kemisk reaktion i de nye skud, som giver en overdreven vækst. Gallerne er uskadelige for træet, som lever fint selv med mange heksekoste i kronen.

jeg deler mig vi samler os

Digt i to dele skrevet med blæk på to lange baner papir, som måler hhv. 33 x 280 cm og 33 x 265 cm. Vist i soloudstillingen *Jeg deler mig* på Spanien 19C i Aarhus.

2024

I dette værk er gentagelsen vigtig: I digtets første del indledes hvert vers med ordene "Jeg deler mig". Det giver en rytme, og sætter skub i en legende, nogle gange selvmodsigende og måske endeløs delingsproces. Jeg's delinger stikker i alle retninger og tegner et univers, hvor det at dele sig er en kreativ handling, som hele tiden genererer flere muligheder. Denne uregerlige proces fortsættes i værkets anden del, hvor hvert vers begyndes med "Vi samler os". Er dét jeg, som før delte sig, nu blevet til et vi, som igen skal samles? Vi'et opnår dog ingen endelig form, men fortsætter hvor jeg'et slap med at samle sig på hele tiden nye måder:

jeg deler mig som en gren
og fortsætter derfor med at
hænge sammen

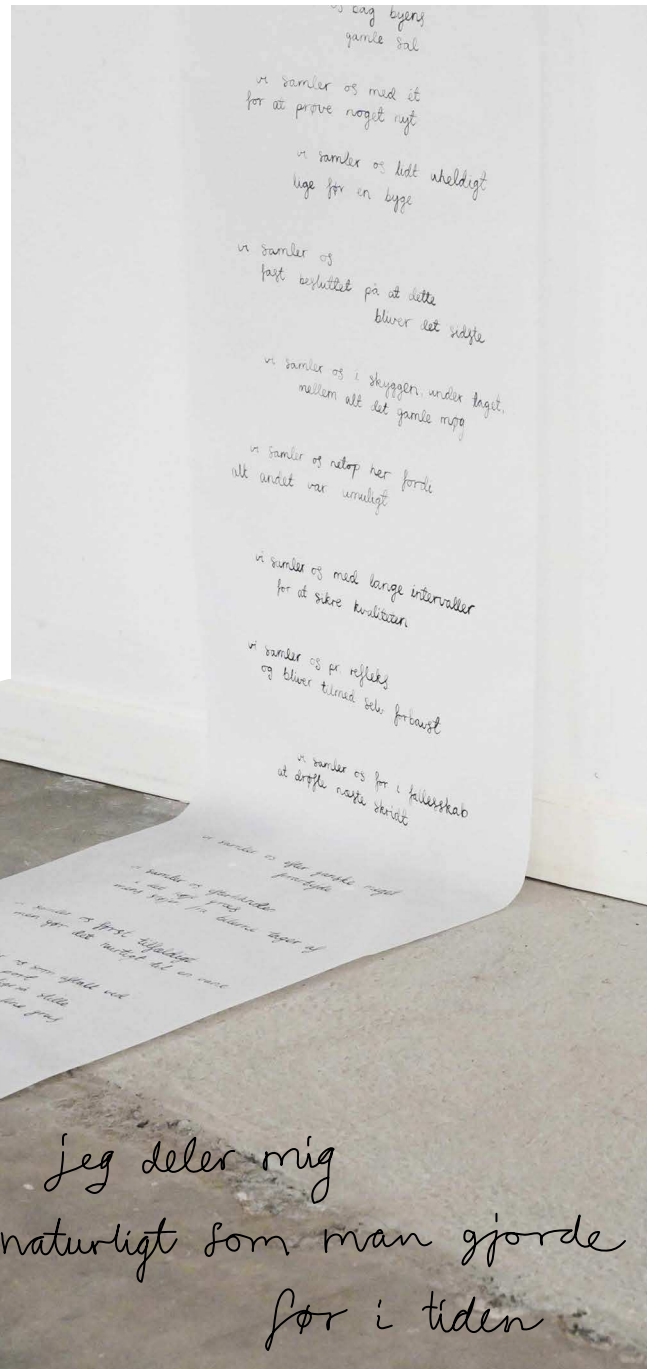
jeg deler mig
og går hver til sit
med lange faste skridt

Jeg deler mig
helt naturligt som man gjorde
før i tiden

vi samler os lidt uheldigt
lige før en byge

vi samler os som
småfisk i en
sølvblå stime

vi samler os om et fælles
ubesvaret spørgsmål

For at indgå i nye sammenhænge

Installation med flint, bildæk, græs og bronzefstøbning af gren. 62 x 62 x 150 cm. Del af udstillingen *Bjergtaget* på Bladr.

2023

Griberen

Blæktegning på fotoprint i håndmalet ramme. 53 x 63 cm. Teksten i værket lyder: "der er en grammatisk logik, som ophører når jeg står på bjerget - subjektet og objektet bytter plads"

2023

vidste hun noget om skoven

Stedsspecifik, deltagerbaseret performance med langdigt af spørgsmål, som publikum inviteres til at skrive videre på ved selv at finde på flere spørgsmål. Varighed: 30 min. Opført i Sct. Knuds Kilde, Hjørring.

2023

Performancen og den udstilling, den var en del af, er baseret på myten om Kællingstenen, nedskrevet i 1886 af folkemindesamler Evald Tang Kristensen. Myten handler om en kvinde, der blot bekrives som "ond". Hendes ånd ikke kunne finde hvile, da hun døde, men vandrede om natten og skabte en dal, hvor hun gik. Folk var bange for at krydse dalen, så de prøvede at slippe af med hendes spøgelse, men uden held. Endelig lykkedes det for en præst at mane hendes spøgelse i jorden, og for at sikre at det blev der, drev man en stor sten ned på stedet. I Kristensens udgave af myten beskrives kvinden ikke direkte som en heks, men historier om heksesabbatter er knyttet til stenens oprindelige placering. I 1900-tallet er stenen blevet flyttet flere gange, hvilket kunne betyde at kvindens ånd er fri igen. Måske er tiden nu kommet til at fortælle hendes historie? Ved at fremføre et digt der udelukkende består af spørgsmål rette mod kvinden og ved at invitere publikum til at fortsætte digtet med deres egne spørgsmål, ønskede jeg at centrere hendes perspektiv, som var helt udeladt i den oprindelige optegnelse af myten. Hvem var hun egentlig? Desuden ønskede jeg at fremhæve heksen som en både mystisk og historisk figur, der i dag er yderst relevant i diskussioner om omsorgsarbejde, viden om naturen, køn og magt.

hvem var hun egentlig?

var hun ikke bange for mørket?

så man hende af og til i måneskæret og antog det værste?

vidste hun noget om skoven som de andre havde glemt?

*‘What if soy milk
is just milk*

introducing itself

in spanish?’

Soy Milk

Performanceinstallation, 25 min. loop, skulpturer i mørk eg, lys ask og indfarvet lærred, håndsyt artist book udgivet på forlaget Aleatorik. Vist i udstillingen *Den uvidende lærer* på Kunsthall Aarhus.

2020

I værket fremfører fem skuespillere oversættelser af den samme monolog på fem forskellige sprog. I monologen optræder et jeg, som lytter til sin nabo gennem væggen, taler i telefon med sin far, og læser e-mails: kommunikerer, genfortæller og misforstår. Fortællerens køn beskrives ikke, men kropsliggøres på forskellige vis af de fem performere. Heller ikke naboens køn beskrives, idet jeg i den første tekst bruger det pronomenet 'de' i tredjeperson ental om naboen. Denne uofficielle form oversættes forskelligt af de fem oversættere, som har arbejdet med teksten, hvilket belyser hvordan det enkelte sprog giver bestemte rammer inden- eller udenfor hvilke, vi kan forstå og udtrykke køn, som findes hinsides det binære.

Titlen henviser til en vittighed i teksten: *‘What if soy milk is just milk introducing itself in Spanish?’* Her spilles på ordet 'soy', som på engelsk betyder 'soja' og på spansk 'jeg er'. Vittigheden peger på hvordan vore bias kan gøre os blinde for sprogets flertydighed.

Bogen indeholder oversættelserne, som udgør manuskriptet for performancen. Den første danske tekst, som er udgangspunkt for kæden af oversættelser, indgår hverken i bogen eller performancen, da pointen ikke er at sammenligne den med den sidste i kæden for at finde 'fej'. Ønsket var derimod at give oversætterne frihed til at lade teksterne vokse i forlængelse af hinanden. Kun den første oversætter, som arbejder med den norske oversættelse har haft mulighed for at referere til den første tekst – de øvrige oversættere har arbejdet efter deres egen fornemmelse og på den måde sat teksten i skred.